

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (5) - Henry Allen Ironside

Capitolul 5

JUDECATĂ ȘI MÂNGÂIERE

Ziua Domnului (versetele 1-11)

Versetele 1,2

După ce apostolul a prezentat adevărul despre răpire, el își îndreptă atenția spre ziua Domnului. După răpirea creștinilor credincioși, lumea va trăi perioada cea mai întunecată de care a avut parte vreodată. În multe locuri din Vechiul Testament, vremea aceasta este denumită ziua Domnului sau vremea necazului. Atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, ea este denumită necazul cel mare. Pavel amintește această zi în 1 Tesaloniceni 5.1,2:

1 Tesaloniceni 5.1: Iar despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie, pentru că voi înșivă știți prea bine că ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte.

Aici vedem că tema zilei Domnului este cuprinsă în expresia „timpuri și vremuri”. Timpurile și vremurile profetice n-au avut niciodată de-a face cu venirea Domnului pentru Adunarea Sa. Ele au întotdeauna de-a face cu evenimentele care preced venirea Domnului și culminează în aceea, că El Își ridică Împărăția aici pe pământ. Fiecare încercare de a preciza momentul când va reveni Domnul pentru ai Săi duce la derută.

Expresia „timpuri și vremuri” se mai întâlnește încă în alte două locuri în Sfânta Scriptură: o dată în cartea Daniel și o dată în Faptele apostolilor. În Daniel 2 ni se spune:

- **Daniel 2.19-22:** Atunci taina a fost descoperită lui Daniel într-o viziune de noapte. Și Daniel L-a binecuvântat pe Dumnezeu cerurilor. Daniel a răspuns și a zis: „Binecuvântat fie Numele lui Dumnezeu din eternitate pentru eternitate, pentru că ale Lui sunt înțelepciunea și puterea! Și El schimbă timpurile și evenimentele. El dă jos pe împărați și El ridică pe împărați. El dă înțelepciune înțelepților și cunoștință celor care cunosc priceperea. El descoperă cele adânci și ascunse. El cunoaște ce este în întuneric și lumina locuiește cu El.”

Aici, „timpurile și vremurile” au de-a face foarte clar cu evenimentele de pe pământ. Dumnezeu schimbă timpurile și vremurile când El amână judecata, pentru că un popor s-a pocăit și s-a întors la Dumnezeu. Lui Iona, de exemplu, i s-a poruncit să meargă la Ninive și să facă cunoscut că judecata va avea loc peste patruzeci de zile. Dar Ninive s-a pocăit și Dumnezeu a amânat distrugerea ei cu două secole. Apoi a venit judecata, pentru că ei au respins în continuare cuvântul DOMNULUI. Dumnezeu S-a purtat exact la fel cu Israel și cu Iuda în diferite ocazii. El a amânat judecata când ei s-au pocăit.

În Faptele apostolilor 1.6, ucenicii Îl întreabă pe Mântuitorul înviat: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?” Ei vorbesc despre timpul prezis în Vechiul Testament. Dar Isus le răspunde:

Capitolul 5

- **Faptele apostolilor 1.7,8:** Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate; ci veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și veți fi martorii Mei atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea și Samaria și până la marginea pământului.

Nimic n-ar putea să fie mai limpede decât cuvintele Domnului. Nu este treaba noastră să știm când începe ziua Domnului. Treaba noastră este să propovăduim Evanghelia. Noi trebuie să mergem de la popor la popor, de la națiune la națiune, până când toată lumea a auzit vestea bună. Noi avem deci profețiile Vechiului Testament, cuvintele lui Hristos despre ziua Domnului și atragerea atenției lui Pavel că Domnul va veni „ca un hoț în noapte”.

Pavel n-a trebuit să le scrie credincioșilor din Tesalonic despre ziua Domnului, pentru că aceasta are ceva de-a face cu „timpurile și vremurile” și, prin urmare, nu poate să înceapă atâta timp cât Adunarea încă mai este în lume. Vreau să subliniez că Pavel nu se referă în 1 Tesaloniceni 5.2 (așa cum presupun unii) la revenirea Domnului în văzduh, ca să-și cheme Adunarea la Sine. El se referă la venirea Domnului în slava vizibilă, ca să-și ridice Împărăția. Ziua Domnului are de-a face cu evenimentele care vor avea loc după răpirea Adunării și înainte de revelația Domnului în judecată. Unele scrieri ale Vechiului Testament clarifică aceasta. De exemplu, în Amos 5 citim:

- **Amos 5.18-20:** Vai de voi care doriți ziua Domnului! Ce este ea pentru voi? Ziua Domnului va fi întuneric și nu lumină, ca și cum ar fugi un om dinaintea leului și l-ar întâmpina un urs sau ar intra în casă și și-ar sprijini mâna de perete și l-ar mușca un șarpe! Nu va fi ziua Domnului întuneric și nu lumină? Chiar întuneric adânc și nici o strălucire în ea?

Unii oameni din Israel se bucurau de ziua DOMNULUI, pentru că ei credeau că atunci grijile lor vor fi trecute. Dar profetul le prezicea nenorocire. El spunea că ziua DOMNULUI va însemna că ei vor fugi din fața unei primejdii, numai ca să dea peste o primejdie mai mare. Oarecum, ei vor ajunge din lac în puț. Ziua DOMNULUI va fi o vreme de judecată. Dumnezeu va încheia socotelile cu Israelul decăzut și cu națiunile din cauza nebuniei și a păcatului lor. În acest sens, ziua Domnului nu este demnă de a fi dorită pentru aceia care trăiesc încă în păcatele lor. Ea va aduce judecată și mare necaz pentru oamenii care încă vor trăi pe pământ.

Țefania ne dă o imagine sumbră despre împrejurările care vor stăpâni în ziua Domnului:

- **Țefania 1.14,15:** Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult. Este glasul zilei Domnului: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de ruină și de pustiire, o zi de întuneric și de întunecime, o zi de nor și de negură deasă,

În Ioel 2 citim:

- **Ioel 2.1-3:** „Sunați din trâmbiță în Sion și sunați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să tremure toți locuitorii țării, pentru că vine ziua Domnului, pentru că se apropie! O zi de întuneric și de întunecime, o zi de nori și de negură deasă; ca zorile se revarsă peste munți un popor numeros și puternic, cum n-a mai fost niciodată și nici nu va mai fi după el, generații și generații“. Focul mistuie înaintea lui și flacăra arde înapoia lui; țara este ca grădina Edenului înaintea lui și un pustiu părăsit înapoia lui; da, și nimic nu scapă de el.

Cuvintele lui Ioel ne amintesc de cuvintele Domnului nostru Isus din Matei 24:

Capitolul 5

- **Matei 24.21,22:** Pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată. Și dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.

În fața evenimentelor înspăimântătoare care s-au petrecut în ultima vreme, să nu ne vină greu să dăm crezare acestor profeții. De la descoperirea și întrebuițarea bombei atomice n-a fost greu să ne dăm seama că un alt război mondial ar putea să tragă după sine distrugerea a tot ce este carne. Când Domnul a vorbit despre cei aleși, El se gândea la rămășița din Israel și la aceia dintre națiuni, care Îl vor aștepta pe Domnul în timpul necazului cel mare.

Dacă ne întoarcem din nou la Vechiul Testament, citim în Ieremia 30:

- **Ieremia 30.7:** Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; și este timp de necaz pentru Iacov, dar el va fi salvat din el.

Dumnezeu va avea pe pământ o rămășiță din Israel, care se va întoarce la Domnul și El îi va folosi ca martori în lumea păgână. Drept urmare, mulți oameni vor fi pregătiți să-I ureze Domnului bun venit, atunci când va coborî să-Și primească Împărăția.

Maleahi 3 ne spune că lumea păgână nelegiuită și iudaismul apostat vor fi distruse în ziua Domnului; cei care se convertesc la Domnul vor fi salvați de la pieire:

- **Maleahi 4.1,2:** Pentru că, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor; și toți cei mândri și toți cei care lucrează răutate vor fi miriște; și ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, „încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Și vouă, care vă temeți de Numele Meu, vă va răsări Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui; și veți ieși și veți zburda ca vițeei de îngrășat.”

Ziua Domnului este momentul în care – după ce ziua harului a luat sfârșit – Dumnezeu va vizita lumea cu judecată. Înainte de această zi a mâniei, primul mare eveniment care va speria lumea va fi dispariția a milioane de oameni care L-au cunoscut și L-au iubit pe Domnul Isus. Într-un moment ei vor fi pe pământ: unii vor dormi; unii vor suferi în spitale; unii vor îndura durere, tristețe și necaz; unii vor fi adunați pentru închinare. Dar „într-o clipă” (1 Corinteni 15.52), acești răscumpărați vor fi transformați și vor dispărea. Lumea se va trezi și va constata că ei nu mai sunt aici.

Versetul 3

1 Tesaloniceni 5.3: Când spun: „Pace și siguranță!”, atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; și nicidecum nu vor scăpa.

Am citit despre un domn care călătorea o dată pe lună într-un anumit oraș, în care oțelării mari cauzau gălăgie neîntreruptă. El se întreba cum pot să doarmă cetățenii acestui oraș, dar ei erau așa de obișnuiți cu zgomotul, încât el nu-i mai deranja. El nu putea să doarmă când petrecea noaptea în acest oraș. Dar apoi, în toiul nopții, s-a întâmplat ceva cu curentul și oțelăriile s-au oprit brusc. Deodată, întregul oraș s-a trezit. Ei se obișnuiseră așa de tare cu larma, încât ea îi adormea.

De secole aude lumea Evanghelia și încă doarme în continuare. Dar într-o zi Adunarea va fi dispărută, iar Evanghelia, așa cum este ea predicată acum, va amuți. Atunci lumea se va trezi și va constata că ziua Domnului a început.

Versetele 4-7

1 Tesaloniceni 5.4-7: Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoț. Pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. Astfel deci să nu dormim, ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji; pentru că cei care dorm, dorm noaptea; și cei care se îmbată, se îmbată noaptea.

În versetul 4, apostolul Pavel își îndreaptă atenția spre mângâierea credincioșilor. Sosirea Domnului nu va fi „ca un hoț în noapte” pentru aceia care așteaptă revenirea Sa (1 Tesaloniceni 5.2). Aceia dintre noi care sunt mântuiți, sunt „fii ai zilei” și „nu sunt nici ai nopții, nici ai întunericului”. Mai înainte erau fii ai întunericului, dar Dumnezeu ne-a adus de la întuneric la lumină.

În timp ce lumea doarme, noi trebuie să fim atenți și treji și să năzuim mereu să-I slujim Domnului Isus. Noi ar trebui să facem altor oameni cunoscut adevărul Său și să încercăm să-i pregătim să-L primească atunci când va reveni. Ah, fie ca pretutindenii creștinii credincioși să fie treziți la realitate din lenea, din nepăsarea și din nechibzuința lor! Ah, fie ca ei să își dea seama cât de serioase sunt vremurile în care trăim! Este o problemă serioasă să fii creștin credincios într-o lumea ca a noastră, pentru că în curând va trebui să dăm socoteală despre faptele noastre în fața marelui Judecător.

Versetele 8,9

1 Tesaloniceni 5.8,9: dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii; pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, ...

Pavel ne spune că pe lângă platoșă, mai trebuie să îmbrăcăm suplimentar și „drept coif, speranța mântuirii”, „pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie”. Cu alte cuvinte, noi nu vom fi aici, ca să trăim ziua mâniei. Noi vom fi scoși din lumea aceasta, pentru că suntem destinați dobândirii mântuirii. Aici, Pavel are în minte mântuirea noastră definitivă.

Lumea gonește spre ziua în care mânia lui Dumnezeu va fi revărsată din cer și satan va fi aruncat pe pământ. Diavolul va opune atunci mânia sa mâniei lui Dumnezeu. Ceasul judecății va veni, dar noi vom fi salvați de el prin Domnul nostru Isus Hristos. Noi vom fi răpiți, potrivit făgăduinței către adunarea din Filadelfia: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10).

Versetul 10

1 Tesaloniceni 5.10: ... care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.

Creștini credincioși fiind, nu locuim nelimitat pe pământ; cetățenia noastră este în cer, de unde Îl așteptăm pe Salvatorul care va veni să ne scape de mânia viitoare (Filipeni 3.20). Unii dintre noi, care trăiesc acum, poate că vor mai fi în viață când vine Domnul ca să-i ia pe sfinții Săi. Dar fie că trăim de acum până va veni El, fie că murim înainte să vină – știm că toți vom fi răpiți și vom „trăi împreună cu El”.

Versetul 11

1 Tesaloniceni 5.11: De aceea, încurajați-vă unii pe alții și zidiți-vă unul pe altul, după cum și faceți.

Capitolul 5

Apostolul își încheie mesajul despre ziua Domnului cu cuvintele: „De aceea, încurajați-vă unii pe alții”. Acest mesaj nu este nicio mângâiere pentru aceia care încă nu sunt mântuiți. Pentru cei care n-au venit la Hristos, ziua judecății este iminentă: „Acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2). Cât timp este predicată Evanghelia, Dumnezeu vrea ca toți să creadă și să trăiască, dar dacă oamenii Îl resping persistent pe Fiul Său, îi așteaptă numai judecata. Este propria lor vină dacă în ziua răpirii rămân în urmă, pentru că Dumnezeu a creat o cale de ieșire și ei n-au folosit-o.

Pentru noi, care suntem mântuiți și așteptăm revenirea Domnului, este liniștitor să știm că în timpul necazului cel mare nu vom împărtăși nenorocirea acestei lumi. Noi vom fi cu Domnul în casa Tatălui. Când va coborî pe pământ ca să-Și ridice Împărăția, vom veni cu El și vom governa cu El. El va distribui răscumpărăților Săi poziții de autoritate în acest univers de jos. În 1 Corinteni 6.2,3, Pavel întreabă: „Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, sunteți voi nevrednici de cele mai neînsemnate judecăți? Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu atât mai mult lucrurile acestei vieți?”

Deci, noi n-ar trebui să așteptăm ziua Domnului, ci sosirea Domnului Isus, care ne va lua la El, ca să fim pentru totdeauna la El și să fim asemenea Lui. Evrei 9.27,28 ne asigură că „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus *o singură dată* jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.”

*L-așteptăm pe Isus, ce-n Locul Preasfânt a intrat,
Atunci când de la noi păcatul a-ndepărtat,
S-a dus un loc în slavă să ne pregătească,
Să fim cu El. Vei fi și tu? O să te găsească?*¹

Îndemnuri (versetele 12-22)

Această diviziune a capitolului constă în cea mai mare parte din îndemnuri, care se bazează pe adevăruri deja dezvăluite.

Versetele 12,13

1 Tesaloniceni 5.12,13: Vă rugăm dar, fraților, să recunoașteți pe cei care se ostenesc între voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc; și să-i prețuiți nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor. Fiți în pace între voi!

Îndemnul din versetele 12 și 13 se ocupă cu atitudinea mădularelor trupului lui Hristos, față de aceia pe care Dumnezeu i-a numit conducători spirituali în mijlocul lor. Dumnezeu este Cel care îi cheamă pe oameni în slujba Sa și le încredințează daruri ca: învățătură, predică și administrare. El este Acela care dă acești slujitori popoului Său, ca să-l ridice și să-l conducă mai departe în Hristos. Adevărații pastori sunt pastori spirituali, care se îngrijesc de oile și mieii turmei lui Hristos. Astfel de conducători trebuie cinstiți, dacă se ostenesc să-și îndeplinească misiunea. Nouă nu ni se cere să le confirmăm caracterul, pur și simplu, ci să recunoaștem că Dumnezeu le-a încredințat slujba învățatului, a predicatului, a îndemnatului sfinților.

¹ Nota redacției: Tradusă din cântarea „Will you Be there? (Home Sweet Home)”: We’re watching for Jesus who entered within | the Holiest of all when He put away sin: | a place in the glory He’s gone to prepare, | where we shall be with Him; but will you be there? Autor: Anonim, 1927.

Gândul care este adăugat la sfârșitul versetului 13 este un îndemn de care noi, creștinii credincioși, trebuie să ne amintim mereu: „Fiți în pace între voi!” Este așa de ușor să permitem lucruri mici, care ne întăresc reciproc și prin aceasta iscăm un duh de ceartă în poporul lui Dumnezeu. Ori de câte ori observăm că inimile noastre sunt certărețe, ar trebui să mergem imediat la Domnul în smerenie și judecată de sine și să cerem în rugăciune harul ca să nu spunem sau să facem ceva premeditat, care ar putea să ducă la ceartă între copiii lui Dumnezeu.

Versetele 14-22

1 Tesaloniceni 5.14-22: Vă îndemnăm dar, fraților, muștrați pe cei în neorânduială, mângâiați pe cei descurajați, sprijiniți pe cei slabi, fiți îndelung-răbdători față de toți. Vedeți ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci întotdeauna urmăriți ce este bine unii față de alții și față de toți; bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat; mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, față de voi; nu stingeți Duhul; nu disprețuiți profețiile; dar cercetați toate, țineți ce este bun; feriți-vă de orice formă a răului.

În 1 Tesaloniceni 5.14-22 există douăsprezece îndemnuri diferite. Acestea sunt așa de clare și de deslușite, încât nu este nevoie de multe cuvinte pentru a le explica – ele se explică prin sine.

1. „*Mustrați pe cei în neorânduială!*”

Unii din bisericile sau adunările locale sunt rebeli din fire. Ei vor să reglementeze lucrurile întotdeauna așa cum le convine lor. Ei se remarcă prin trăsături de caracter bune atâta timp cât pot să facă totul în felul lor. Dar dacă cineva li se pune de-a curmezișul, se arată imediat firea veche. Față de astfel de oameni trebuie să fim avertizați, deoarece ei sunt o piedică pentru binecuvântare.

2. „*Mângâiați pe cei descurajați!*”

Nu fiecare are curaj și este repede pregătit pentru faptă. Trebuie să avem considerație față de aceia cărora le lipsesc sentimentul valorii proprii și îndrăzneala.

3. „*Sprijiniți pe cei slabi!*”

În loc să-i dojenim pe cei slabi, ar trebui să-i sprijinim și să le suportăm slăbiciunile. Noi suntem înclinați să-i condamnăm pe unii care nu sunt așa de tari în credință, cum ne imaginăm că suntem noi. Dar o atitudine care condamnă nu este Duhul lui Hristos.

4. „*Fiți îndelung-răbdători față de toți!*”

Chiar și în cercurile creștine, multe lucruri, care ne pun răbdarea la încercare, pot isca toane rele. Dar noi suntem chemați să fim plini de considerație în toate ocaziile.

5. *Vedeți ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci întotdeauna urmăriți ce este bine unii față de alții și față de toți.*”

Un creștin credincios nu trebuie să se răzbune. Savonarola² spune: „Viața unui creștin constă în a face binele și să sufere răul.” Domnul ne învață cum trebuie să ne purtăm când întâlnim răul: „Celui care te lovește peste un obraz, dă-i-l și pe celălalt. Și de la cel care îți ia haina, nici cămașa nu o opri.” (Luca 6.29). Apostolul Pavel spune într-un alt loc: „Neîntorcând nimănui rău pentru rău” (Romani 12.17). Noi trebuie să învingem răul prin bine (Romani 12.21).

² Nota redacției: Girolamo Savonarola (1452–1498) a fost un reformator bisericesc italian.

6. *„Bucurați-vă întotdeauna!”*

Cine-L cunoaște pe Hristos poate să se bucure și în mijlocul grijilor. Ezra spunea: „Bucuria Domnului este tăria voastră” (Neemia 8.10). Dacă dispare bucuria pe care ne-o dăruiește Domnul, putem fi siguri că ceva nu este corect și ceva trebuie să fie pus în ordine. Georg Müller, marele apostol al credinței din secolul al 19-lea, spune: „Nu-mi permit niciodată să încep ziua fără să pun înaintea lui Dumnezeu ce m-a făcut nefericit sau m-a întristat, pentru că vreau întotdeauna să stau înaintea Sa într-un duh de bucurie.” Putem să-i facem pe alții responsabili pentru lipsa noastră de bucurie, dar adevărul este că nu putem să dăm vina pe nimeni în afară de noi, dacă ni s-a pierdut bucuria. Aceasta arată că nu suntem în părtășie cu Dumnezeu. Domnul nostru a mers înainte cu un bun exemplu: Cu toate că El a fost respins de oameni, duhul Său a fost întotdeauna marcat de bucurie când vorbea cu Tatăl Său.

7. *Rugați-vă neîncetat!”*

Nu putem întotdeauna să rostim cuvinte de rugăciune, dar putem să fim permanent într-o atitudine de rugăciune; aceasta înseamnă că putem să fim mereu în duhul dependenței de Dumnezeu. Așa cum scria compozitorul de cântări, James Montgomery: „Rugăciunea este dorința sinceră a sufletului, exprimată sau neexprimată”.³ Noi trebuie să trecem prin viață cu o inimă care privește în sus, spre Dumnezeu, absolut indiferent cât de mult am fi preocupați cu alte lucruri.

8. *„Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, față de voi!”*

Mulțumirea și sfințenia merg împreună. Când oamenii au început să fie nemulțumitori, s-au întors de la Dumnezeu și au căzut în idolatrie. Noi putem să mulțumim „pentru toate”, pentru că „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său” (Romani 8.28). Mulțumirea trebuie să pună capăt tânguiri. Toți am experimentat deja să vedem cum oamenii mulțumesc la masă pentru mâncarea pe care Dumnezeu a pregătit-o, iar apoi încep să se plângă de ea, și abia dacă au deschis ochii după rugăciune. Pentru un număr mare de oameni, care trăiesc în sărăcie, aceeași mâncare ar fi foarte gustoasă și ar părea chiar sățioasă.

Mulțumirea „pentru toate” înseamnă că recunoaștem că toate împrejurările vin de la Dumnezeu. Tu poate întrebi: „Nu este satan cel care îmi pricinuieste răul?” Răspunsul este: Da, a fost satan, cel căruia i-a fost îngăduit să-l strâmtoreze pe Iov. Dar Iov a privit dincolo, peste satan, la Cel care îi acordase vrăjmașului această libertate. Iov a spus: „DOMNUL a dat, și DOMNUL a luat; binecuvântat să fie Numele DOMNULUI! ... Am primit de la Dumnezeu binele și să nu primim răul?” (Iov 1.21; 2.10). Dacă ne amintim că Domnul este Cel care a îngăduit lucrurile neplăcute spre binele nostru, atunci ar trebui să fim în stare să-I mulțumim pentru tot. Eu trebuie să încerc să învăț lecțiile pe care El le are pregătite pentru mine în aceste lucruri.

9. *„Nu stingeți Duhul!”*

Cei nemântuiți pot să se împotrivescă Duhului, dar numai credincioșii sting Duhul. Și noi putem să întristăm această Persoană divină care locuiește în inimile noastre. A stingea Duhul înseamnă a nu reacționa la călăuzirea Sa.

³ Din prima strofă a cântării „Prayer is the soul's sincere desire” (1818).

Capitolul 5

10. „Nu disprețuiți profețiile!”

Trebuie să fim pregătiți să recunoaștem mesajele lui Dumnezeu când vorbesc slujitorii Săi. În 1 Corinteni 14.3 citim: „Însă cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere”. Un om care profețește nu este neapărat un profet [al viitorului]. El poate să fie un „prezicător”, cineva care vestește gândurile lui Dumnezeu; și firește că mesajul său se va baza întotdeauna pe Cuvântul lui Dumnezeu.

11. „Cercetați toate, țineți ce este bun!”

Noi trebuie să comparăm cu Cuvântul lui Dumnezeu diferitele interpretări pe care le auzim, El este singurul etalon adevărat. Noi trebuie să acceptăm ceea ce corespunde Sfintei Scripturi și toate celelalte să le respingem.

12. „Feriți-vă de orice formă a răului!”

Noi, creștinii credincioși, suntem înclinați să uităm acest îndemn, pentru că duhul nostru este așa de independent. Tu, de exemplu, dacă ai o deprindere, pe care alții o consideră rea, ai putea să spui că n-au dreptate să te condamne, pentru că tu nu faci nimănui vreun rău. Dar tu trebuie să te gândești și la persoanele mai slabe. Fiecare dintre noi ar trebui să se gândească la aceasta, că alții ne observă și sunt atenți la felul cum ne purtăm. Ar trebui să ne ținem departe de tot ce seamănă cu răul. [...]

Sfințire (versetele 23,24)

Versetul 23

1 Tesaloniceni 5.23: Iar Însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Versetul 23 îi neliniștește pe mulți oameni. Unii consideră, că sfințirea înseamnă stărpirea absolută a tuturor păcatelor înnăscute. Dar nu există niciun loc în Sfânta Scriptură care tratează sfințirea din acest punct de vedere. Să ne sfințim înseamnă „să ne despărțim, să ne separăm de tot ce este rău”. Un creștin credincios trebuie să se separe de lucrurile lumești, de tot ce este nelegiuit (vezi 1 Tesaloniceni 4.3).

Sfințirea este prezentată în Sfânta Scriptură în trei feluri diferite:

1. În primul rând, sfințirea este prezentată ca lucrare, care începe înainte ca noi să ajungem, în general, la cunoașterea definitivă a mântuirii. În 1 Petru 1.1,2 citim că suntem „aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos”. În 2 Tesaloniceni 2.13 citim: „Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului”. Alegerea a fost intenția lui Dumnezeu în trecut și ea este împlinită în prezent prin sfințirea Duhului. Duhul lui Dumnezeu, care lucrează în noi, ne-a arătat că avem nevoie de un Mântuitor și ne-a condus la credința în Hristos. Apoi a venit Duhul să locuiască în noi și El continuă lucrarea sfințirii în timpul întregii noastre vieți creștine. Fiecare credincios este sfințit prin Duhul Sfânt.
2. În al doilea rând, sfințirea este prezentată ca ceva în legătură cu poziția noastră. Ea este absolut completă începând din momentul în care credem. Noi suntem atunci puși deoparte pentru Dumnezeu, prin sângele prețios al lui Hristos. Sfințirea pozițională este desăvârșită. „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei

Capitolul 5

sfințiți” (Evrei 10.14). Nimic nu poate să fie luat vreodată din această sfințire și nimic nu i se poate adăuga. Hristos Însuși este sfințirea noastră și noi suntem desăvârșiți în El.

3. În al treilea rând, sfințirea este prezentată sub aspectul ei practic. Când citim și studiem Cuvântul lui Dumnezeu, ni se deschid adevăruri minunate; din acest Cuvânt învățăm ce se potrivește cu voia Sa și dacă ascultăm de Cuvânt, vom fi sfințiți practic. Isus se ruga: „Sfințește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17.17). Această sfințire prin Cuvânt este completă abia atunci când am ajuns la capătul pelerinajului nostru. Noi suntem sfințiți în Hristos Isus de îndată ce credem în El; dar dacă ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu și-L aplicăm în viața noastră, vom fi sfințiți prin adevăr.

Când oamenii îmi spun că ei sunt deja complet sfințiți, îi întreb: „V-ați parcurs vreodată toată Biblia?” Unii dintre ei spun: „Nu, mă tem că nu pot să spun că am citit-o toată. Dar o mare parte din ea am citit-o.” Atunci răspund: „Deoarece sfințirea rezultă prin Cuvânt, cum puteți să fiți cu desăvârșire sfințiți, dacă n-ați citit niciodată toată Biblia?”

Sfințirea noastră va fi completă la „venirea Domnului nostru Isus Hristos. Atunci vom fi sfințiți cu desăvârșire. „Știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este” (1 Ioan 3.2). Întregul duh al credinciosului (partea cea mai înaltă a omului), sufletul său (natura emoțională) și trupul său (care atunci va fi glorificat) vor fi în ziua aceea deplin sfințite, iar credinciosul va fi cu totul asemenea Domnului Isus Hristos.

Versetul 24

Îl cunoști tu deja ca Mântuitor personal al tău? Tânjești tu după ziua în care vei fi absolut liber de griji, durere și păcate? Dorești tu să devii asemenea Lui? Cu acest scop te-a chemat Dumnezeu și El îți garantează că El te va duce la această țintă dorită în Isus Hristos. Aceasta este făgăduința valoroasă din 1 Tesaloniceni 5.24:

1 Tesaloniceni 5.24: Credincios este Cel care vă cheamă, care va și face aceasta.

Filipeni 1.6 confirmă făgăduința: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos”. Credințioșia Sa este nesfârșită.

Încheiere (versetele 25-28)

Versetul 25

1 Tesaloniceni 5.25: Fraților, rugați-vă pentru noi.

Pavel cere rugăciune pentru sine și însoțitorii săi, ca slujitori ai lui Hristos, misionari ai crucii, învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Aceia care stau în prima linie și fac o slujbă publică au nevoie de rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Pentru că este atât de probabil ca astfel de învățători să eșueze într-un fel, au nevoie de rugăciune ca să fie în stare să mențină o mărturie permanentă spre onoarea lui Hristos, în timp ce ei caută să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu.

Versetul 26

Pavel continuă:

1 Tesaloniceni 5.26: Salutați pe toți frații cu o sărutare sfântă.

Capitolul 5

Pe vremea lui, sărutul era salutul obișnuit, prin urmare, accentul nu este aici pe cuvântul „sărutare”, ci pe cuvântul „sfântă”. Dacă obiceiul nostru este să ne salutăm cu o strângere de mâini, atunci ar trebui ca ea să fie o strângere de mâini sfântă. Noi toți am avut deja parte de o strângere de mână nelegiuită. De exemplu, doi bărbați vorbesc neprietenos despre un al treilea bărbat, când acesta apare dintr-odată; unul dintre cei doi bărbați apucă mâna celui de-al treilea bărbat și spune: „Ah, dragă frate, mă bucur atât să te văd!” Sau două femei critică o a treia femeie, care apare pe neașteptate; una dintre cele două se repede spre ea și îi dă un sărut cordial. Acesta este „sărutul lui Iuda”. Dacă atitudinea ta față de alții este sfântă, nu vei fi pus niciodată în încurcătură de apariția subită a unei a treia persoane. Apostolul subliniază ce important este să fim sinceri la salut.

Versetele 27,28

Înainte să-și încheie epistola, Pavel le dă credincioșilor din Tesalonic încă o îndrumare:

| 1 Tesaloniceni 5.27: Vă rog fierbinte în Domnul ca epistola să fie citită tuturor fraților sfinți.

Fii atent la expresia „frați sfinți”. Apostolul îndrăznește să folosească acest termen, pentru că în Hristos, toți credincioșii sunt sfinți înaintea lui Dumnezeu.

Epistola se încheie cu obișnuita formulă de binecuvântare a lui Pavel:

| 1 Tesaloniceni 5.28: Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi! Amin.

Titlul original în engleză: „Chapter five: Judgment And Comfort“

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>